

Arrest

nr. 211 634 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat E. STESENS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 14 maart 2016 en op 18 april 2016.

1.2. Op 27 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een soennitische moslim, geboren op 2 juli 1983 in Bagdad. U woonde heel uw leven in Bagdad en van 2009 tot uw vertrek woonde u in de wijk Al Adhamiyah.

In het schooljaar 2006-2007 behaalde u uw diploma aan het College of Administration and Economics in Bagdad, waarna u voor 2 of 3 jaar voor supermarkten werkte. Vervolgens begon u te werken voor een telecommunicatiebedrijf Al Ahleya Korek genaamd. Op 12 juni 2012 begon u aan uw opleiding tot officier in het politiecollege. Na 9 maanden studeerde u af, en werd u luitenant met één ster en ging u werken voor het algemeen directoraat voor planning en controle. Hier werkte u in het centrum van studies en onderzoek waar u een officier van statistieken was.

Op 18 juni 2015 was u op weg naar huis met de auto samen met [H.J.], een collega van u, die als politieagent administratief werk deed. U was in de buurt van het college van kunst, toen u getuige was van een moord. U zag dat twee personen in de richting van een derde wandelden, en hem doodschoten. Later kwam u te weten dat het slachtoffer een soennitische officier was die bij het ministerie van defensie werkte. De twee personen die geschoten hadden, keerden terug naar hun wagen, en u zag dat de daders in totaal met vier waren. U vroeg aan uw collega [H.J.], of hij trager kon rijden zodat u de daders kon volgen. U volgde hen tot aan het volgende checkpoint, waar u, terwijl de daders aan het aanschuiven waren, naar de verantwoordelijke van het checkpoint bent gegaan en u zichzelf met behulp van uw badge heeft geïdentificeerd als officier. U vertelde de verantwoordelijke van het checkpoint wat u gezien had en de politieagenten die aan het checkpoint stonden trokken hun wapens en dwongen de daders uit te stappen en de politie ontwapende de daders van de moord waar u getuige van was.

U zei tegen [H.J.] dat hij mocht doorrijden omdat u mee ging naar het politiekantoor zodat u een verklaring kon afleggen aangezien u getuige en officier was. U ging samen met de politie mee naar het politiekantoor. U sprak even met de kapitein van het politiekantoor en u legde hem uit wat u gezien had. U toonde uw badge en u sprak over uw opleiding en uw werk op het ministerie. Na iets minder dan een half uur, vroeg de kapitein aan u om te wachten in de officierskamer, terwijl hij één voor één de daders verhoorde. Na ongeveer 45 minuten werd u terug binnengeroepen door de kapitein. Toen u op zijn bureau binnenkwam, stonden er 5 personen naast hem, waarvan u onmiddellijk doorhad dat het militieleden waren.

Er ontstond een discussie tussen u en de leden van de sjiitische militie, Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). De leden van de militie vroegen waar u werkte en wilden uw badge zien. Ook zeiden ze dat de daders van de moord op de soennitische officier, waarvan u getuige was, helden waren. U zei dat het geen helden maar moordenaars waren en dat u niet ging zwijgen, dat u een klacht ging indienen bij het ministerie en de waarheid ging vertellen. Aan de hand van uw badge wisten ze waar u werkte en konden ze probleemloos uw overste opnoemen. Daarna vroegen ze uw naam en wisten ze dat u soenniet was. Wetende dat u soenniet bent vroegen ze zich luidop af hoe het dan kwam dat u bij het ministerie werkte. Toen u niet wou zeggen waar u woonde, stonden de leden van de militie op en vertrokken ze. De kapitein van het politiekantoor die de hele tijd bij het gesprek aanwezig was, zei dat hij iemand u in de buurt van uw huis zou laten afzetten.

Ongeveer drie dagen later, rond 21 juni 2015, ontving u een dreigbericht via SMS van AAH. Het werd verstuurd met een privénummer, waardoor u niet weet welke nummer het verzonden heeft. Op 25 juni 2015 vond uw broer een voor u bestemde dreigbrief voor de deur. Waarop u zei dat hij dit niet mocht vertellen aan jullie moeder omdat u haar niet ongerust wilde maken. U besloot om Irak te verlaten voor uw veiligheid en die van uw familie.

Op 3 juli 2015 verliet u Irak met de bus vanuit Bagdad via Kirkuk richting Turkije. Vanuit Turkije maakte u vanuit Izmir de oversteek naar Griekenland. Hierna reisde u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan op 27 juli 2015 en u vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28 juli 2015.

Tenslotte haalt u aan dat u problemen verwacht omdat u als politieofficier, met toegang tot vertrouwelijke informatie, uw werk en uw land zonder toelating heeft verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, 6 foto's als bewijs van uw werk als officier, een USB-stick met informatie van uw werk, een kopie van de toestemming om de officiersopleiding te volgen, een kopie van de namenlijst van de mensen die de officiersopleiding mogen volgen, een kopie van de toestemming dat u mag werken, een kopie van de toestemming dat u mag werken van het opleidingscentrum, een kopie van de lijst van mensen die afgestudeerd zijn in hogere studies en een kopie van de toestemming dat deze mensen een rang mogen krijgen, een kopie van de toestemming om de rang van luitenant te krijgen, een kopie van de namenlijst van de mensen die de rang van luitenant krijgen, 39 kopieën van voorbeelden van statistieken waarmee u werkte, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een bewijs dat u een Molsa-computeropleiding gevolgd heeft, uw diploma van de universiteit (Arabisch en Engels), een toegangsbadge van uw vorig werk bij Korek Telecom, een badge voor de fitness, een persoonlijke dreigbrief, een algemene dreigbrief, uw originele officiersbadge en uw originele badge van uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u getuige was van de moord op een soennitische officier die bij het ministerie van defensie werkte. U heeft de daders laten arresteren, waarna een confrontatie ontstond met verschillende leden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). U bleef echter bij uw standpunt waarbij u dreigde een klacht in te dienen, wat u ook later deed via het ministerie waar u werkte. Hierna kreeg u zelf tweemaal een bedreiging, eerst via SMS, en vervolgens via een brief. In deze bedreigingen werd u, als soenniet, gewaarschuwd dat er voor soennieten geen plaats is in Bagdad. Verder haalt u aan dat u problemen verwacht omdat u als politieofficier, met toegang tot vertrouwelijke informatie, uw werk en uw land zonder toelating heeft verlaten.

Op basis van uw verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier, wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

Allereerst, voor wat betreft uw eigen bewijsvoering, moet het alvast ongeloofwaardig worden genoemd dat u niet kan zeggen welke de inhoud is van de door u neergelegde persoonlijke dreigbrief. Gevraagd naar wat er in die bedreiging staat, verklaart u namelijk dat u het niet heeft onthouden. Geïnformeerd naar wat dan de inhoud van de brief was, waarbij gezegd werd dat het niet woord voor woord moest zijn, zegt u dat u het niet kan zeggen en weidt u uit over de verschillende termen die voor soennieten gebruikt worden (CGVS 1, p.9). Er kan toch redelijkerwijs verwacht worden van u, gezien die brief de directe aanleiding was om te vertrekken, gezien u die brief in Irak ook zelf onder ogen heeft gehad, gefotografeerd heeft, doorgestuurd heeft naar uw e-mailadres, en afgeprint heeft (CGVS 1, p.13,16 en CGVS 2, p.16). Gezien deze verklaringen en de vaststelling dat dit documenten een grote impact had op uw leven – u besliste na ontvangst van deze brief het land te ontvluchten – moet de het gegeven dat u de inhoud van deze brief niet kan reconstrueren, aanzien worden als een ernstige blijk van ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze bedreiging en uw asielproblemen in het algemeen.

Bovendien kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u, na het krijgen van deze brief en waarna u besloot Irak definitief te verlaten, het origineel van deze brief in brand gestoken heeft (CGVS 2, p.7). Gezien de brief de aanleiding was voor uw vertrek, en u dus logischerwijs ook wel het belang van deze brief zou moeten hebben gekend (u bevestigt dit ook door te zeggen dat het een bewijsstuk is (CGVS 2, p.7)), ondermijnt het uw geloofwaardigheid door te stellen dat u deze brief simpelweg verbrand zou hebben. U verklaart dit gedaan te hebben omdat u vreesde dat uw moeder de brief zou

vinden, dat u bang was dat ze een hartaanval zou krijgen aangezien ze een slechte bloeddruk heeft (CGVS 2, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring. U heeft er namelijk wel voor gezorgd dat u een foto van deze brief heeft genomen en heeft ze naar uw e-mailadres doorgestuurd (CGVS 2, p.7), waardoor u duidelijk de waarde van die brief hoog inschat. Gezien uw profiel, waarbij u universitair geschoold bent, kan er van u toch verwacht worden dat u deze brief op een veilige plek zou kunnen bewaren, zodat uw moeder hem niet zou kunnen vinden, en het dus niet nodig zou zijn hem te verbranden. Bovendien besloot u na ontvangst van de brief bij uw zus en uw tante te gaan wonen, waar uw moeder de brief zeker niet had kunnen vinden (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.17). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de door u verkregen dreigbrief, die toch de kern van uw asielrelaas raakt. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat de door u neergelegde scankopie van deze dreigbrief, als kopie, geen bewijswaarde heeft gezien dergelijke beeldmateriaal vatbaar is voor allerlei vormen van manipulatie.

Bovendien dient het evengoed opvallend te worden genoemd dat u heeft nagelaten zich een bewijs te verschaffen van de klacht die u beweerde neergelegd te hebben bij uw eigen overheidsdienst. Gezien uw profiel, als politieofficier, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bewust bent van het nut van enig bewijs van belangrijke documenten die zijn neergelegd of overgemaakt aan de overheid.

Voor wat de verklaarde feiten zelf betreft, moet het volgende worden opgemerkt. Aangaande uw eerste melding aan de politie – aan de checkpoint – dat u getuige was van een moord, moet het bijzonder onlogisch genoemd worden dat u tegen uw collega, [H.J.], waarmee u van het werk kwam, zegt dat hij maar doorrijdt (CGVS 2, p.13) gezien deze toch ook getuige was van de door u verklaarde moord. Bovendien verklaart u dat deze collega politieagent is die administratief werk doet (CGVS 2, p.11). Logischerwijs kan er toch gesteld worden dat deze persoon de meest geschikte persoon is om u te vergezellen naar het politiekantoor, en dat hij bovendien als getuige een wettelijke en morele verplichting heeft om mee te gaan naar het politiekantoor. Geconfronteerd met het feit dat het logischer zou overkomen om [H.] mee te nemen, stelt u dat het genoeg was dat u als officier gegaan bent, dat u uitgestapt bent en uw badge getoond heeft en dat uw getuigenis voldoende was (CGVS 2, p.13). Dit verklaart echter op geen enkele manier waarom [H.J.], die ook politieagent is, niet mee gegaan is naar het kantoor om als getuige te functioneren. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds danig.

Daarnaast kan ook uw gedrag omtrent de identiteit en de familie van het slachtoffer van de moord omschreven worden als raar. U stelt namelijk enerzijds een man van de wet te zijn en dat wanneer u zou zwijgen over de moord waarvan u getuige was, zelf moordenaar zou zijn, waarbij uw moeder u geleerd heeft de eerlijke en juiste weg te volgen (CGVS 1, p.17). Ook verklaart u volgens uw mentaliteit niet te kunnen zwijgen over onrecht en dat als in uw geloof iemand zwijgt, hij een zwijgduivel is (CGVS 2, p.18). Deze verklaringen scheppen een beeld waarbij u een rechtschapen persoon bent met een sterke morele en ethische code. Het is dan ook opmerkelijk dat u anderzijds niet geïnteresseerd te zijn om te weten te komen wie die persoon is waarvan u verklaart de moord gezien te hebben. U stelt expliciet dat u niet wou weten wie deze persoon was, dat het niet uw taak is om te weten te komen wie hij is en dat de onderzoeksprocedure niet voor u is maar voor de betrokken diensten (CGVS 2, p.17). Gezien deze persoon vermoord is en u er getuige van was, lijkt het een logische reactie de familie van deze persoon op te sporen, te meer gezien u het gevoel had dat de overheid, onder invloed van de milities, de moord op deze persoon niet zou gaan onderzoeken. Deze onverschilligheid tegenover de identiteit van het moordslachtoffer en zijn familie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Daarnaast is het opvallend dat u aangeeft dat u wel via de interne post van uw eigen administratieve politiedienst, een klacht heeft gericht tot het bureau van de bevoegde minister, maar niet bij de lokale politie-afdeling (dat toch de plek bij uitstek is voor een klacht in verband met een moord). Uw uitleg waarom dit heeft nagelaten, houdt geen steek. Zo verklaarde u dat u na het ontvangen van de dreig-SMS geen klacht heeft ingediend bij de politie, omdat u weet dat de milities samenwerken met de politie, dat er geen resultaat zou komen en dat u weet hoe sterk de milities zijn (CGVS 1, p.16). Daarnaast geeft u wel aan dat u na het verkrijgen van de SMS, een klacht heeft ingediend bij het bureau van de minister (CGVS 2, p.17) waarvan u ook verklaart dat u denkt dat het resultaat niets is omdat de hoofdverantwoordelijke bij de partijen hoort (CGVS 1, p.15). Het kan dan ook op zijn minst bevreemdend genoemd worden dat u het indienen van een klacht bij een overheidsdienst, waarvan u weet dat er geen resultaat van gaat komen, verkiest boven een klacht bij de politie, die toch bevoegd zijn voor klachten met betrekking op criminele feiten, zeker aangezien u verschillende keren verklaart dat u een man van de wet bent (CGVS 1, p.17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in gedrag,

waarbij u verklaart een man van de wet te zijn, en dan later toch enkel een klacht indient via de overheidsdienst, kan u enkel stellen dat u beslist heeft om het land te verlaten toen u die dreigbrief gekregen heeft en dat u die stap genomen heeft om uw eigen te beschermen (CGVS 1, p.17). Dit verklaart echter niet waarom u wel kiest voor een klacht in te dienen bij uw eigen overheidsdienst, en niet voor een klacht in te dienen bij de politie.

Tenslotte zij erop gewezen dat uw gedrag na ontvangst van de expliciete doodsb bedreiging onverenigbaar is met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees. Zo valt op dat u tussen 25 juni 2015 (de datum dat u de dreigbrief gekregen heeft) en 3 juli 2015 (de dag waarop u Irak definitief verlaten heeft) regelmatig bent gaan werken bent (CGVS 1, p.13). Het feit dat u bij het ministerie van binnenlandse zaken tewerkgesteld bent, het feit dat u luidens uw verklaringen aan de leden van de milities waarmee u in confrontatie gegaan bent op het politiekantoor, een badge heeft getoond van uw werkgever en eenduidige bevestiging heeft gegeven van uw concrete plaats van tewerkstelling, bij dit alles ook nog in aanmerking nemende dat u zelf verklaard heeft dat uw werkplaats dusdanig geïnfiltrerd zou zijn door milities dat 25 procent van uw dienst zouden behoren tot sjiiitische milities (CGVS 1, p.15), maakt dat geheel onbegrijpelijk is dat u nog gedurende meerdere weken zou zijn gaan werken op deze werkplaats nadat u expliciet en persoonlijk met de dood bent bedreigd omwille van uw demarches na de moord waarvan u getuige was. Dergelijk gedragspatroon dient dan ook te worden aanzien als een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de sjiiitische milities in het algemeen, en Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) in het bijzonder.

Voor wat betreft de door u verklaarde vervolgingsvrees omdat u als politie-officier uw werkplaats en uw land zonder speciale toelating heeft verlaten, moet het volgende worden opgemerkt. Vooraleerst merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig zou zijn gebleven. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geheel geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, precies verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten.

Voor zover u bovendien vervolging vreest omwille van het feit dat u professioneel betrokken was op vertrouwelijke informatie en niettemin uw werk en uw land zonder speciale toelating had verlaten, moet allereerst worden vastgesteld dat u dit asielmotief alleszins niet het vermelden waard vond in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst dd. 12.02.2016), waarin het u nochtans expliciet was gevraagd om, zij het kort, de voornaamste elementen weer te geven waarop u uw vrees jegens uw herkomstland baseert. Het feit dat u in die vragenlijst van enige vervolgingsvrees omwille van uw ongeoorloofd verlaten van uw werkplek, geen enkele melding heeft gemaakt, ondergraft reeds de aannemelijkheid van dit asielmotief. Bovendien moet worden gewezen op het feit dat u voor 3 juli 2015, waarvan u aangeeft dat dit de datum is dat u Irak definitief verlaten heeft, reeds voor een langere tijd in Turkije verbleven heeft. U verklaart namelijk, nadat u geconfronteerd werd met foto's vanop uw Facebookaccount (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), een half jaar in Turkije verbleven te hebben voor toeristische doeleinden. Dit toeristisch verblijf liep luidens uw verklaringen (CGVS 1, p.17) van juni 2014 tot februari 2015, vier maanden voor uw uiteindelijk en definitief vertrek uit Irak. Hierover om verdere uitleg gevraagd, gaf u aan dat u recht heeft op een half jaar betaald verlof, en een jaar onbetaald verlof. Gezien het u kort voor uw definitieve vertrek probleemloos was toegestaan om uw werk voor een lange periode, in casu meer dan een half jaar, te verlaten, kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat het u korte tijd later zou worden kwalijk genomen dat u uw land heeft verlaten terwijl u professioneel toegang had tot gevoelige informatie. Voorgaande is evengoed van tel voor zover u een vervolgingsvrees koestert omwille van uw soennitische geloofsstrekking binnen de context van een tewerkstelling op een departement dat luidens uw eigen verklaring in toenemende mate geïnfiltrerd is door leden van sjiiitische milities. Ook

deze verwijzing door u laat zich niet rijmen met een langdurig verblijf in het buitenland voor toeristische doeleinden kort voor een terugkeer van vier maanden naar uw voormalig professioneel leven in Bagdad.

In dit kader is het trouwens niet zonder belang erop te wijzen dat u een weinig aannemelijke uitleg heeft voor het niet neerleggen van uw internationaal paspoort ten overstaan van de Belgische asiendiensten. U verklaart meer bepaald dat uw internationaal paspoort gestolen werd toen u zich in Turkije in zee was gaan wassen en u bij terugkeer uit het water vaststelde dat uw tas met al uw documenten verdwenen was (CGVS 1, p.9). Het is echter minstens onwaarschijnlijk te noemen dat u, een intelligente jongeman met een masterdiploma die als politieofficier voor het ministerie van binnenlandse zaken van Irak tewerkgesteld was, en dus geacht wordt het belang van een paspoort als identiteitsdocument te kennen, zo onvoorzichtig zou omspringen met uw documenten. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak (de door u aangehaalde problemen begonnen op 18 juni 2015 en u verklaarde te zijn vertrokken op 3 juli 2015), de manier waarop u gereisd heeft, en het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u er niet in slaagt enige vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, wijzigen bovenstaande analyse niet. De kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de identiteitskaart van uw vader, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, uw diploma van de universiteit, het bewijs dat u een Molsa computeropleiding gevolgd heeft, 6 foto's van uw werk als officier, een USB-stick met daarop reeds neergelegde foto's van op uw werk, evenals kopieën van de twee reeds neergelegde dreigbrieven, de kopie van de toestemming om de officiersopleiding te volgen, de kopie van de namenlijst van de mensen die de officiersopleiding mogen volgen, de kopie van de toestemming dat u mag werken, de kopie van de toestemming dat u mag werken van het opleidingscentrum, de kopie van de lijst van mensen die afgestudeerd zijn in hogere studies en de kopie van de toestemming dat deze mensen een rang mogen krijgen, de kopie van de toestemming om de rang luitenant te krijgen, de kopie van de namenlijst van de mensen die de rang luitenant krijgen, 39 kopieën van voorbeelden van statistieken waarmee u werkt, een toegangsbadge van uw vorig werk Korek Telecom, een badge voor de fitness, de officiersbadge en de badge van uw werk, bewijzen uw identiteit, de identiteit van uw verwanten, uw opleidingen, uw werkervaring, uw huidige job en uw vrijetijdsbesteding. Deze informatie wordt echter niet in twijfel getrokken.

Uw persoonlijke dreigbrief werd reeds besproken (cf. supra) en de algemene bedreiging dateert van jaren eerder en was betrokken op de gehele soennitische bevolking in Bagdad. Bovendien werd hij niet aan u persoonlijk gegeven, maar werd hij gevonden door een vriend van een neef langs vaderskant en weet u niet precies wanneer in het verleden deze brief door hem gevonden werd (CGVS 2, p.8). Deze brief kan dan ook onmogelijk aanleiding zijn voor een actuele geïndividualiseerde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar uw profiel van soennitische politie-officier in de context van een toenemende infiltratie van sjiiitische militanten in de Iraakse overheid dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u als soenniet werkzaam was op een administratieve

politiedienst waar met vertrouwelijke informatie gewerkt wordt, en dat in toenemende mate geïnfiltreerd wordt door leden van sjitische milities maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Wat betreft de vluchtelingenstatus, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart omdat op basis van de door verzoeker aangehaalde feiten niet zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico tot lijden van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, nu verzoeker ongeloofwaardige, vage en incoherente verklaringen zou hebben afgelegd;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoeker niet met de waarheid zou overeenstemmen;

Dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden;

Het vergeten van details is in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk;

Dat verzoeker dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard;

Dat één en ander bovendien wordt aangetoond door de talrijke stukken welke ter staving worden voorgelegd door verzoeker en waarvan de authenticiteit en de geloofwaardigheid ervan, door de Commissaris Generaal niet wordt betwist;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

Dat de Commissaris Generaal het vooreerst bevreemdend vindt dat verzoeker de inhoud van de persoonlijke dreigbrief niet exact kon weergeven;

Dat het evenwel aannemelijk is dat verzoeker, drie jaar na opstart van diens asielprocedure, niet in letterlijke bewoordingen de inhoud van de dreigbrief meer kan meedelen; Dat hoe ingrijpend en ernstig de bedreigingen voor verzoeker ook zijn geweest, herinneringen na verloop van jaren vervagen en men niet meer woord voor woord kan aanhalen wat er in de vermelde dreigbrief wordt vermeld, is dan ook niet verwonderlijk;

Dat de Commissaris Generaal verder bedenkingen uit bij het feit dat verzoeker de persoonlijke dreigbrief in brand stak; Dat verzoeker niet wenste dat zijn moeder, noch de overige familieleden deze brief onder ogen zou kunnen krijgen, niet alleen om diens familie te beschermen, doch tevens om hen niet te verontrusten, reden waarom hij deze brief verbrande en kopie maakte van de brief met diens GSM;

Dat de Commissaris Generaal het daarnaast ongeloofwaardig acht dat verzoeker zich geen bewijs heeft verschaft van de klacht welke door hem werd neergelegd;

Dat verzoeker geen officiële klacht neerlegde, waarvan een geschrift werd opgesteld, doch wel bij diens meerderen op de dienst waar hij werkte, hulp zocht en verklaring aflegde van datgene wat hij had gezien;

Dat het bovendien evenmin bevreemdend is dat verzoeker zelf verklaringen aflegde, zonder hierbij vergezeld te zijn van diens collega, welke stagiaire is en waarvan verzoeker derhalve de meerdere is; Dat het dan ook volstond dat verzoeker, welke over een hogere functie beschikt, de verklaringen aflegde;

Dat verzoeker verder de identiteit van de daders niet kende en deze ook niet kon kennen, nu het onderzoek naar de daders immers nog lopende was;

Dat het tevens niet onlogisch is dat verzoeker enkele via diens eigen interne post aangifte deed en niet bij de lokale politieafdeling, nu diens eigen post hoger in rang is;

Dat verzoeker tenslotte als politieofficier ervan uit ging dat hij op diens werk, waar hij omringd was door andere officieren, zich op de veiligste plaats bevond en hij overigens problemen zou ondervinden, indien hij niet op diens werk zou zijn verschenen;

Dat de Commissaris General dan ook onvoldoende rekening houdt met de problemen welke verzoeker ondervond en dan ook te snel de gevolgtrekking maakt dat de verklaringen van verzoeker omtrent de incidenten welke hij meemaakte, ongeloofwaardig zouden zijn;

Dat dergelijke gevolgtrekkingen uiteraard niet kunnen en werkelijk een brug te ver zijn;

Dat ook de praktijk aanleunt bij het asielrelaas van verzoeker;

Dat het dan ook niet kan opgaan dat de onbetwiste stukken, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, doch welke het asielrelaas van verzoeker ondersteunen, zomaar worden genegeerd;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)."

Wat betreft de subsidiaire bescherming, licht verzoeker het volgende toe:

"Doordat de Commissaris Generaal eveneens van oordeel is dat aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, terwijl verzoeker op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Irak een vogel voor de kat is;

Dat de Commissaris Generaal vooreerst niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is en vooral sjiitische burgers een groter risico lopen om hiervan het slachtoffer te worden, nu IS voornamelijk sjiieten viseert;

Dat het evenmin kan worden betwist dat er bij dit gewapend conflict er willekeurig geweld aan te pas komt, nu er bij de talrijke aanslagen welke er worden gepleegd, onschuldige burgers, worden gedood;

Dat ook UNHCR deze mening is toegedaan:

"Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) labelt het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse Veiligheidskrachten (ISF) en Koerdische strijders (Peshmerga) aan de ene kant en de Islamistische Staat van Irak (ISIS) en gewapende groeperingen aan de andere. De Iraakse overheid heeft de controle verloren over bepaalde delen van het grondgebied ten voordele van ISIS, meer bepaald in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk en Diyala.

Het UNHCR neemt de volgende standpunten in:

- UNHCR roept op om personen afkomstig uit Irak niet gedwongen terug te sturen, totdat de veiligheids- en mensenrechtensituatie tastbaar is verbeterd.
- Ook zouden de meeste Irakezen in aanmerking komen voor bescherming.
- UNHCR vindt het om humanitaire redenen niet opportuun om het intern vluchtalternatief toe te passen. Alle delen van het land zijn aangetast. De huidige crisis bracht een grote massa ontheemden op gang, voornamelijk in de Koerdische Regio."

Dat er toch moeilijk kan worden gesteld dat een stad waar er maandelijks honderden doden en gewonden vallen, een veilige omgeving zou betreffen, waarnaar probleemloos kan worden teruggekeerd...

Dat zelfs recent één van de ergste aanslagen in Bagdad plaatsvond, in een drukke straat, waarbij meer dan 15 doden en 50 gewonden vielen;

Dat IS zelfs de bomaanslagen opschreefde het afgelopen jaar;

Dat de Commissaris Generaal de situatie van verzoeker bovendien onvoldoende heeft beoordeeld;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM. Hij betoogt:

"Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Doordat de Commissaris Generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Irak op grote schaal worden geschonden;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;"

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.2.2. Verzoeker is een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad. Verzoeker werkte sinds 2012 bij de Iraakse politie. De kern van verzoekers vluchtrelaas wordt in de bestreden beslissing als volgt samengevat: *“U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u getuige was van de moord op een soennitische officier die bij het ministerie van defensie werkte. U heeft de daders laten arresteren, waarna een confrontatie ontstond met verschillende leden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). U bleef echter bij uw standpunt waarbij u dreigde een klacht in te dienen, wat u ook later deed via het ministerie waar u werkte. Hierna kreeg u zelf tweemaal een bedreiging, eerst via SMS, en vervolgens via een brief. In deze bedreigingen werd u, als soenniet, gewaarschuwd dat er voor soennieten geen plaats is in Bagdad. Verder haalt u aan dat u problemen verwacht omdat u als politieofficier, met toegang tot vertrouwelijke informatie, uw werk en uw land zonder toelating heeft verlaten.”*

2.4.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven. De commissaris-generaal zet hierbij uiteen:

- wat betreft verzoekers bewijsvoering, in het bijzonder de dreigbrief:

“Allereerst, voor wat betreft uw eigen bewijsvoering, moet het alvast ongeloofwaardig worden genoemd dat u niet kan zeggen welke de inhoud is van de door u neergelegde persoonlijke dreigbrief. Gevraagd naar wat er in die bedreiging staat, verklaart u namelijk dat u het niet heeft onthouden. Geïnformeerd naar wat dan de inhoud van de brief was, waarbij gezegd werd dat het niet woord voor woord moest zijn, zegt u dat u het niet kan zeggen en weidt u uit over de verschillende termen die voor soennieten gebruikt worden (CGVS 1, p.9). Er kan toch redelijkerwijs verwacht worden van u, gezien die brief de directe aanleiding was om te vertrekken, gezien u die brief in Irak ook zelf onder ogen heeft gehad, gefotografeerd heeft, doorgestuurd heeft naar uw e-mailadres, en afgeprint heeft (CGVS 1, p.13,16 en CGVS 2, p.16). Gezien deze verklaringen en de vaststelling dat dit documenten een grote impact had op uw leven – u besliste na ontvangst van deze brief het land te ontvluchten – moet de het gegeven dat u de inhoud van deze brief niet kan reconstrueren, aanzien worden als een ernstige blijk van ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze bedreiging en uw asielproblemen in het algemeen.

Bovendien kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u, na het krijgen van deze brief en waarna u besloot Irak definitief te verlaten, het origineel van deze brief in brand gestoken heeft (CGVS 2, p.7). Gezien de brief de aanleiding was voor uw vertrek, en u dus logischerwijs ook wel het belang van deze brief zou moeten hebben gekend (u bevestigt dit ook door te zeggen dat het een bewijsstuk is (CGVS 2, p.7)), ondermijnt het uw geloofwaardigheid door te stellen dat u deze brief simpelweg verbrand zou hebben. U verklaart dit gedaan te hebben omdat u vreesde dat uw moeder de brief zou vinden, dat u bang was dat ze een hartaanval zou krijgen aangezien ze een slechte bloeddruk heeft (CGVS 2, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring. U heeft er namelijk wel voor gezorgd dat u een foto van deze brief heeft genomen en heeft ze naar uw e-mailadres doorgestuurd (CGVS 2, p.7), waardoor u duidelijk de waarde van die brief hoog inschat. Gezien uw profiel, waarbij u universitair geschoold bent, kan er van u toch verwacht worden dat u deze brief op een veilige plek zou kunnen bewaren, zodat uw moeder hem niet zou kunnen vinden, en het dus niet nodig zou zijn hem te verbranden. Bovendien besloot u na ontvangst van de brief bij uw zus en uw tante te gaan wonen, waar uw moeder de brief zeker niet had kunnen vinden (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.17). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de door u verkregen dreigbrief, die toch de kern van uw asielrelaas raakt. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat de door u neergelegde scankopie van deze dreigbrief, als kopie, geen bewijswaarde heeft gezien dergelijke beeldmateriaal vatbaar is voor allerlei vormen van manipulatie.

Bovendien dient het evengoed opvallend te worden genoemd dat u heeft nagelaten zich een bewijs te verschaffen van de klacht die u beweerde neergelegd te hebben bij uw eigen overheidsdienst. Gezien uw profiel, als politieofficier, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich bewust bent van het nut van enig bewijs van belangrijke documenten die zijn neergelegd of overgemaakt aan de overheid."

- wat betreft de voorgelegde documenten:

"De kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de identiteitskaart van uw vader, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, uw diploma van de universiteit, het bewijs dat u een Molsa computeropleiding gevolgd heeft, 6 foto's van uw werk als officier, een USB-stick met daarop reeds neergelegde foto's van op uw werk, evenals kopieën van de twee reeds neergelegde dreigbrieven, de kopie van de toestemming om de officiersopleiding te volgen, de kopie van de namenlijst van de mensen die de officiersopleiding mogen volgen, de kopie van de toestemming dat u mag werken, de kopie van de toestemming dat u mag werken van het opleidingscentrum, de kopie van de lijst van mensen die afgestudeerd zijn in hogere studies en de kopie van de toestemming dat deze mensen een rang mogen krijgen, de kopie van de toestemming om de rang luitenant te krijgen, de kopie van de namenlijst van de mensen die de rang luitenant krijgen, 39 kopieën van voorbeelden van statistieken waarmee u werkt, een toegangsbadge van uw vorig werk Korek Telecom, een badge voor de fitness, de officiersbadge en de badge van uw werk, bewijzen uw identiteit, de identiteit van uw verwanten, uw opleidingen, uw werkervaring, uw huidige job en uw vrijetijdsbesteding. Deze informatie wordt echter niet in twijfel getrokken.

Uw persoonlijke dreigbrief werd reeds besproken (cf. supra) en de algemene bedreiging dateert van jaren eerder en was betrokken op de gehele soennitische bevolking in Bagdad. Bovendien werd hij niet aan u persoonlijk gegeven, maar werd hij gevonden door een vriend van een neef langs vaderskant en weet u niet precies wanneer in het verleden deze brief door hem gevonden werd (CGVS 2, p.8). Deze brief kan dan ook onmogelijk aanleiding zijn voor een actuele geïndividualiseerde vrees voor vervolging in uw hoofde."

- wat betreft de verklaarde feiten:

"Aangaande uw eerste melding aan de politie – aan de checkpoint – dat u getuige was van een moord, moet het bijzonder onlogisch genoemd worden dat u tegen uw collega, [H.J.], waarmee u van het werk kwam, zegt dat hij maar doorrijdt (CGVS 2, p.13) gezien deze toch ook getuige was van de door u verklaarde moord. Bovendien verklaart u dat deze collega politieagent is die administratief werk doet (CGVS 2, p.11). Logischerwijs kan er toch gesteld worden dat deze persoon de meest geschikte persoon is om u te vergezellen naar het politiekantoor, en dat hij bovendien als getuige een wettelijke en morele verplichting heeft om mee te gaan naar het politiekantoor. Geconfronteerd met het feit dat het logischer zou overkomen om [H.] mee te nemen, stelt u dat het genoeg was dat u als officier gegaan bent, dat u uitgestapt bent en uw badge getoond heeft en dat uw getuigenis voldoende was (CGVS 2, p.13). Dit verklaart echter op geen enkele manier waarom [H.J.], die ook politieagent is, niet mee

gegaan is naar het kantoor om als getuige te functioneren. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds danig.

Daarnaast kan ook uw gedrag omtrent de identiteit en de familie van het slachtoffer van de moord omschreven worden als raar. U stelt namelijk enerzijds een man van de wet te zijn en dat wanneer u zou zwijgen over de moord waarvan u getuige was, zelf moordenaar zou zijn, waarbij uw moeder u geleerd heeft de eerlijke en juiste weg te volgen (CGVS 1, p.17). Ook verklaart u volgens uw mentaliteit niet te kunnen zwijgen over onrecht en dat als in uw geloof iemand zwijgt, hij een zwijgduivel is (CGVS 2, p.18). Deze verklaringen scheppen een beeld waarbij u een rechtschapen persoon bent met een sterke morele en ethische code. Het is dan ook opmerkelijk dat u anderzijds niet geïnteresseerd te zijn om te weten te komen wie die persoon is waarvan u verklaart de moord gezien te hebben. U stelt expliciet dat u niet wou weten wie deze persoon was, dat het niet uw taak is om te weten te komen wie hij is en dat de onderzoeksprocedure niet voor u is maar voor de betrokken diensten (CGVS 2, p.17). Gezien deze persoon vermoord is en u er getuige van was, lijkt het een logische reactie de familie van deze persoon op te sporen, te meer gezien u het gevoel had dat de overheid, onder invloed van de milities, de moord op deze persoon niet zou gaan onderzoeken. Deze onverschilligheid tegenover de identiteit van het moordslachtoffer en zijn familie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Daarnaast is het opvallend dat u aangeeft dat u wel via de interne post van uw eigen administratieve politiedienst, een klacht heeft gericht tot het bureau van de bevoegde minister, maar niet bij de lokale politie-afdeling (dat toch de plek bij uitstek is voor een klacht in verband met een moord). Uw uitleg waarom dit heeft nagelaten, houdt geen steek. Zo verklaarde u dat u na het ontvangen van de dreig-SMS geen klacht heeft ingediend bij de politie, omdat u weet dat de milities samenwerken met de politie, dat er geen resultaat zou komen en dat u weet hoe sterk de milities zijn (CGVS 1, p.16). Daarnaast geeft u wel aan dat u na het verkrijgen van de SMS, een klacht heeft ingediend bij het bureau van de minister (CGVS 2, p.17) waarvan u ook verklaart dat u denkt dat het resultaat niets is omdat de hoofdverantwoordelijke bij de partijen hoort (CGVS 1, p.15). Het kan dan ook op zijn minst bevreemdend genoemd worden dat u het indienen van een klacht bij een overheidsdienst, waarvan u weet dat er geen resultaat van gaat komen, verkiest boven een klacht bij de politie, die toch bevoegd zijn voor klachten met betrekking op criminele feiten, zeker aangezien u verschillende keren verklaart dat u een man van de wet bent (CGVS 1, p.17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in gedrag, waarbij u verklaart een man van de wet te zijn, en dan later toch enkel een klacht indient via de overheidsdienst, kan u enkel stellen dat u beslist heeft om het land te verlaten toen u die dreigbrief gekregen heeft en dat u die stap genomen heeft om uw eigen te beschermen (CGVS 1, p.17). Dit verklaart echter niet waarom u wel kiest voor een klacht in te dienen bij uw eigen overheidsdienst, en niet voor een klacht in te dienen bij de politie.

Tenslotte zij erop gewezen dat uw gedrag na ontvangst van de expliciete doodsb bedreiging onverenigbaar is met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees. Zo valt op dat u tussen 25 juni 2015 (de datum dat u de dreigbrief gekregen heeft) en 3 juli 2015 (de dag waarop u Irak definitief verlaten heeft) regelmatig bent gaan werken bent (CGVS 1, p.13). Het feit dat u bij het ministerie van binnenlandse zaken tewerkgesteld bent, het feit dat u luidens uw verklaringen aan de leden van de milities waarmee u in confrontatie gegaan bent op het politiekantoor, een badge heeft getoond van uw werkgever en eenduidige bevestiging heeft gegeven van uw concrete plaats van tewerkstelling, bij dit alles ook nog in aanmerking nemende dat u zelf verklaard heeft dat uw werkplaats dusdanig geïnfiltreerd zou zijn door milities dat 25 procent van uw dienst zouden behoren tot sjiiitische milities (CGVS 1, p.15), maakt dat geheel onbegrijpelijk is dat u nog gedurende meerdere weken zou zijn gaan werken op deze werkplaats nadat u expliciet en persoonlijk met de dood bent bedreigd omwille van uw demarches na de moord waarvan u getuige was. Dergelijk gedragspatroon dient dan ook te worden aanzien als een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de sjiiitische milities in het algemeen, en Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) in het bijzonder."

- wat betreft verzoekers verklaarde vervolgingsvrees omdat hij als politie-officier zijn werkplaats en zijn land zonder speciale toelating heeft verlaten:

"Vooraleerst merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig zou zijn gebleven. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde

afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geheel geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, precies verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten.

Voor zover u bovendien vervolging vreest omwille van het feit dat u professioneel betrokken was op vertrouwelijke informatie en niettemin uw werk en uw land zonder speciale toelating had verlaten, moet allereerst worden vastgesteld dat u dit asielmotief alleszins niet het vermelden waard vond in de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst dd. 12.02.2016), waarin het u nochtans expliciet was gevraagd om, zij het kort, de voornaamste elementen weer te geven waarop u uw vrees jegens uw herkomstland baseert. Het feit dat u in die vragenlijst van enige vervolgingsvrees omwille van uw ongeoorloofd verlaten van uw werkplek, geen enkele melding heeft gemaakt, ondergraaft reeds de aannemelijkheid van dit asielmotief. Bovendien moet worden gewezen op het feit dat u voor 3 juli 2015, waarvan u aangeeft dat dit de datum is dat u Irak definitief verlaten heeft, reeds voor een langere tijd in Turkije verbleven heeft. U verklaart namelijk, nadat u geconfronteerd werd met foto's vanop uw Facebookaccount (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), een half jaar in Turkije verbleven te hebben voor toeristische doeleinden. Dit toeristisch verblijf liep luidens uw verklaringen (CGVS 1, p.17) van juni 2014 tot februari 2015, vier maanden voor uw uiteindelijk en definitief vertrek uit Irak. Hierover om verdere uitleg gevraagd, gaf u aan dat u recht heeft op een half jaar betaald verlof, en een jaar onbetaald verlof. Gezien het u kort voor uw definitieve vertrek probleemloos was toegestaan om uw werk voor een lange periode, in casu meer dan een half jaar, te verlaten, kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat het u korte tijd later zou worden kwalijk genomen dat u uw land heeft verlaten terwijl u professioneel toegang had tot gevoelige informatie. Voorgaande is evengoed van tel voor zover u een vervolgingsvrees koestert omwille van uw soennitische geloofsstrekking binnen de context van een tewerkstelling op een departement dat luidens uw eigen verklaring in toenemende mate geïnfilteerd is door leden van sjiitische milities. Ook deze verwijzing door u laat zich niet rijmen met een langdurig verblijf in het buitenland voor toeristische doeleinden kort voor een terugkeer van vier maanden naar uw voormalig professioneel leven in Bagdad.

In dit kader is het trouwens niet zonder belang erop te wijzen dat u een weinig aannemelijke uitleg heeft voor het niet neerleggen van uw internationaal paspoort ten overstaan van de Belgische asiendiensten. U verklaart meer bepaald dat uw internationaal paspoort gestolen werd toen u zich in Turkije in zee was gaan wassen en u bij terugkeer uit het water vaststelde dat uw tas met al uw documenten verdwenen was (CGVS 1, p.9). Het is echter minstens onwaarschijnlijk te noemen dat u, een intelligente jongeman met een masterdiploma die als politieofficier voor het ministerie van binnenlandse zaken van Irak tewerkgesteld was, en dus geacht wordt het belang van een paspoort als identiteitsdocument te kennen, zo onvoorzichtig zou omspringen met uw documenten. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak (de door u aangehaalde problemen begonnen op 18 juni 2015 en u verklaarde te zijn vertrokken op 3 juli 2015), de manier waarop u gereisd heeft, en het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen."

2.4.2.4. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals hierboven weergegeven, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de verschillende leemten, incoherenties en onaannemelijkheden en het gebrek aan afdoende bewijs.

Het komt in beginsel aan verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker grotendeels niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een

van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker wijst op de stukken die door hem ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas werden voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze wel degelijk in rekening werden genomen door de commissaris-generaal en dat in de bestreden beslissing hierover terdege wordt gemotiveerd.

Aldus oordeelde de commissaris-generaal dat een deel van de voorgelegde documenten verzoekers identiteit, de identiteit van zijn verwanten, zijn opleidingen, zijn werkervaring, zijn huidige job en zijn vrijetijdsbesteding aantonen en dat deze informatie niet in twijfel wordt getrokken.

Verzoeker stelt dat hij stukken heeft voorgelegd die zijn problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren. Wat betreft de voorgelegde persoonlijke dreigbrief, stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, echter vast dat verzoeker enkel een scankopie heeft voorgelegd van deze dreigbrief, en geen origineel document, waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kunnen worden nagegaan. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bijgevolg kan aan de scankopie van deze dreigbrief maar een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht. Gelet op de relatieve bewijswaarde van dit document, moeten de verklaringen van verzoeker dan ook nader worden onderzocht op hun volledigheid, coherentie en aannemelijkheid.

2.4.2.6. Verzoeker meent dat het aannemelijk is dat hij, drie jaar na de opstart van de asielprocedure, niet in letterlijke bewoordingen en woord voor woord de inhoud van de persoonlijke dreigbrief kan meedelen en voert verder aan dat hij de persoonlijke dreigbrief in brand stak omdat hij niet wenste dat zijn familie deze brief onder ogen zou krijgen.

Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat van verzoeker werd verwacht dat hij letterlijk de inhoud van de dreigbrief kon meedelen. Integendeel, de protection officer maakte verzoeker duidelijk dat hij de inhoud van de dreigbrief niet *“woord voor woord”* moest zeggen. Zelfs dan slaagde verzoeker er niet in om de grote lijnen van de inhoud van de neergelegde dreigbrief mee te delen. Hij stelde enkel het niet te hebben onthouden en het niet te kunnen zeggen waarna hij uitweidde over de verschillende termen die voor soennieten gebruikt worden (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag I, p. 9).

Aangezien, volgens verzoekers vluchtrelaas, hij deze brief heeft gezien, gefotografeerd, doorgestuurd naar zijn e-mailadres en afgeprint (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag I, p. 13 en 16; stuk 4, gehoorverslag II, p. 16) en aangezien deze brief de directe aanleiding vormde om uit Irak te vertrekken, kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich meer herinnert over de inhoud van deze brief. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat *“het gegeven dat [hij] de inhoud van deze brief niet kan reconstrueren, [moet] aanzien worden als een ernstige blijk van ongeloofwaardigheid van [zijn] verklaringen aangaande deze bedreiging en [zijn] asielproblemen in het algemeen”*.

Ten slotte acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, weinig geloofwaardig dat verzoeker de dreigbrief simpelweg verbrand zou hebben, gezien het belang van deze brief dat de aanleiding voor zijn vertrek uit Irak vormde. Dat verzoeker zijn familie wilde beschermen is geen afdoende verklaring daar van verzoeker, die universitair is geschoold, kan worden verwacht dat hij deze brief op een veilige plek kon bewaren.

2.4.2.7. Waar hij verder stelt dat hij geen officiële klacht neerlegde waarvan een geschrift werd opgesteld, maar enkel een verklaring aflegde over wat hij had gezien, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker het steeds zeer duidelijk over een klacht had en niet over een verklaring (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag I, p. 15-16). Verzoeker tracht heden zijn verklaringen bij te sturen en te minimaliseren, maar spreekt zichzelf daarmee tegen. Bovendien, zelfs als verzoeker ‘enkel’ een verklaring zou hebben afgelegd, dan nog kan redelijkerwijs van hem, als politie-officier, wordt verwacht dat hij zich bewust is van het nut van enig bewijs van belangrijke documenten die zijn neergelegd of overgemaakt aan de overheid. Dat verzoeker nalaat zich een bewijs te verschaffen van zijn ‘klacht’ dan wel ‘verklaring’ is dan ook opmerkelijk, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt.

Verzoeker stelt verder dat het volstond dat enkel hij, wegens zijn hogere functie, verklaringen aflegde en niet tevens zijn collega-stagiair. Hiermee herhaalt verzoeker enkel zijn eerder afgelegde verklaringen zonder concreet in te gaan op de bevindingen van de commissaris-generaal hieromtrent. Verzoeker

ontkent niet dat zijn collega-stagiair evengoed een getuige was. De verklaring als zou verzoekers getuigenis voldoende zijn, verklaart niet waarom zijn collega niet heeft voldaan aan zijn wettelijke en morele verplichting om als medegetuige mee te gaan naar het politiekantoor.

Waar verzoeker stelt dat hij de identiteit van de daders niet kende en die ook niet kon kennen nu het onderzoek naar de daders nog lopende was, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing verzoeker wordt verweten de daders niet te kennen. Wel wordt geoordeeld dat verzoekers onverschilligheid tegenover de identiteit van de moordslachtoffers en zijn familie, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker gaat geheel niet in op de motieven die aan deze vaststelling ten grondslag liggen.

Verzoeker stelt nog dat het niet onlogisch is dat hij enkel via interne post aangifte deed en niet bij de lokale politieafdeling omdat zijn eigen post hoger in rang is. Hij geeft hiermee een post-factum verklaring die geheel voorbij gaat aan wat hij ook verklaarde, met name dat hij wist dat er geen resultaat zou zijn van deze interne klacht (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag I, p. 15). De terechte bevinding dat het op zijn minst bevreemdend is dat hij het indienen van een klacht bij een overheidsdienst, waarvan hij weet dat er geen resultaat van zal komen, verkiest boven een klacht bij de politie, wordt door deze post-factum verklaring dan ook niet weerlegd.

Verzoeker betoogt verder dat hij er als politie-officier van uitging dat hij zich op zijn werk, omringd door andere officieren, op de veiligste plaats bevond en dat hij problemen zou kennen indien niet op zijn werk verscheen. Nochtans heeft verzoeker ook verklaard dat hij aan de leden van de militie – waarmee hij in confrontatie is gegaan op het politiekantoor – een badge heeft getoond van zijn werkgever en dat hij eenduidige bevestiging heeft gegeven van zijn concrete plaats van tewerkstelling. Tevens heeft hij verklaard dat zijn werkplaats dusdanig geïnfiltreerd zou zijn door militie dat 25 procent van zijn dienst zouden behoren tot sjiiitische militie (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag I, p.15). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat het in deze geschetste context *“geheel onbegrijpelijk is dat u nog gedurende meerdere weken zou zijn gaan werken op deze werkplaats nadat u expliciet en persoonlijk met de dood bent bedreigd omwille van uw demarches na de moord waarvan u getuige was. Dergelijk gedragspatroon dient dan ook te worden aanzien als een verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de sjiiitische militie in het algemeen, en Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) in het bijzonder.”*

Waar verzoeker opmerkt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, merkt de Raad vooreerst op dat hij geen objectieve elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is zodat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen. Elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij essentiële elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas, zoals de feiten die de aanleiding vormden voor de vlucht, op een geloofwaardige en coherente manier kan weergeven, quod non in casu.

2.4.2.8. Verzoeker weerlegt de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de hoger gedane vaststellingen onderuit te halen of te weerleggen, kan hij niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de bestreden beslissing nalaat de gepaste belangenafweging te maken en geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking neemt

Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers vluchtrelaas in deze stand van zaken niet geloofwaardig wordt geacht

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door

regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dat werd opgenomen in de bronnenlijst van in de COI Focus *"Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad"* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)-aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en

bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Voor al soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de

internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt ofwel in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, of is inmiddels achterhaald.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)-slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht.

Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Verzoeker zet niet uiteen hoe de artikelen 8 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES